

שהכניסה דרכן לתוך המושבה לא תהיה קללה. צרות ובעיות לא חסרו. הקבוצות השונות שגרו במטולה לא שמחו במיוחד להשתתף בשמירה, כל קבוצה ונימוקה עימה. אנשי המושב חמארה, קבוצה נתן חרובי כפי שנזכראו, טענותם הייתה שעלייהם לשמור על העיריפים שנותרו בחמארה.

¹ אנשי כפר גלעדי השתתפו בשמירה בקיבוצים, למרות שבחלקים גרו במטולה. היתה גם בעיה של חוסר לבוש מתאים. לעיתים לא יצאו אנשים לשמירה באין בגדים חמימים.

אמצעי כפיה לא היו, גם מספר האנשים שידעו להשתמש בנשק היה מועט. בעניין זה היו הדרישות שלנו צנויות: להשתמש בנשק, פירשו לדעת להחזיק את הרובה, לטעון וללחוץ על ההדק. וכך נתרנו בנסיבות השמירה קומץ עיריים, ואיתנו כמה מאיכרי מטולה המבוגרים.

שטח המושבה היה גדול יחסית. משפחות עם נשים וילדים רבים. חצרות ובהן בעלי חיים, פרות עופות ובהמות עבודה.

הינו סובבים לילה לילה, חברי יעקב ואני, עד אור הבוקר. ידעו שבעת צרה אנו יכולים לסמנז רק על עצמנו ולא נוכל לצפות לכל תגבורת שתגיע. משום מה לא איבדנו את הבטחון העצמי והינו יוצאים לעזרת אחרים ככל שנדרש, וכבר החלו להישמע יריות בסביבה...

המצב מחמיר והולך

בדצמבר אותה שנה, סוף 1941, הייתה התנפלוות על "עمرת אל סרדה" היא חוותו של חליל תאבט.

חווה שכנה קרוב למושבה. הייתה שם חצר מגודרת, כמו בנייני משק, מגורים לעובדים, ועל גג אחד המבנים היה חדר עברור האפנדי כאשר היה מגיע מבירות.

בחדר העליון הזה שבו באותו זמן שלושה חיילים צרפתים. אותו בוקר נכנסתי הביתה אחרי שמירות הלילה, עם אור ראשון. והנה אני שומע תק-תק-תק. ברגע הראשון חשבתי שדופקים בדלת. לא הכרתי אז את קולו של מכונת ירייה.